

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Svar paa en Snak som er lang nok

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 373. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1820_350-txt-shoot-idm208/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

end hvad det fulde afstø, det nødtes man vel til at indrømme; nødtes dertil, naar man troer, som de jo maa troe, der understøttede Værket, at jeg er ingen st. Skribent, og naar det er dienlydligt, som jeg tør sige det er, at hverken Tid eller Plid har jeg spæret. Hvorfor andre regne, raarer ikke mig, men, efter mine Tanker, kunde Værdet Guld ei vederlægge mig den Del af min Krafts fuldeste Alder jeg da havde hjilbt, og vil man end mere, at det kun er Enok, saa maatte jeg dog være lige utrokelig, aldenslund min Vinding i virkelig Hænjende er Mindes end Jæret.

Jeg søger imidlertid lige saa lidt i denne som i nogen Hensende for en billig Efterverdens Dom, som er det eneste Jordst, Skribenten, der tjender sit Kalb, maa have for Die. I Der vidtheden af, at have med Glæde opbudet alle mine Kræfter, for at skærte Hædrenelænder sin Krønike saa dansk, saa livlig og sundig som muligt, kan jeg rolig overie deres Dom, der ei engang i de gamle Dages Aft, som fulde forene os, vil have Modersmaal tilfølede med Danne- mark's folk. Med al den Opoffrelse der stod i min Naar, tiende jeg, vel i Stræbelighed, men derfor ei uden Kræft, mit elskede Hædrenelænder paa den eneste Maade, det da vilde tjenes af mig, og nu foragte man kun, om man vil, min Skærv paa Danneemarks Aker! Det var hvad jeg havde.

N. F. S. Grundtvig.

No. 16 af Skilderiet har En med ædel Værdme atter tolt Hædens Sag mod Menneskets kund altes ofte utrokelige, for ikke at sige, umænnelige Forhold mod samme *). Har fortæller, efter at have omtalt to engelske Heste, der ere

blevne seramte ved deres utrokelige Hurtighed i at løse, at den afdøde Grev Rankau og en engelsk Kløbmand indhylt et Vedbemaal om, hvo af dem der inden 5 Minutters Forløb kunde ride heel omkring Kjøbenhavn's Hærfælled, og at Kløbmanden vandt ved første Vedbemaal paa sin engelske Hest, men at ved næste vandt derimod Rankau, der ved Hællens omring, i noget over 4 Minu- ter paa en løst Hest, ligesom og, at en anden blandt de tilsteværende Hørttere naaede paa en lille hollandsk Hest Naalet væsten i ligesaa kort Tid.

I denne Anledning maa jeg bringe i Erindring, at ved det sidste og største offentlige Ved- deløb tilhest paa samme Hærfælled d. 16 Octbr. 1771, hvor det Kongelige Hærføb var tilstede, vandt min Hærbroder, den berømteste Selveier- hende af Gjentofte, Jacob Dentien paa en 15 Aar gammel hollandsk Vænderhest, som han i sammes 10de Aar havde kjøbt for 10 Rdlr., de 500 Rdlr., der vare den udsatte Pris, for Den, der snarest omred bemeldte Hæll 3 Gange. Jeg veed ikke rettere, end at den Tid, hvort denne Hest de 3 Gange omløb Hællens, blev anskaaet til 11 Minuter, eller til 3½ Minuter for hver Gang, og fortjener isaafald, med Hensyn til dens Længere og hurtigere Løb, til dens Alder, og dens Stilling som Plovehest, at omtales fremfor de ianledning af det Rankau'ske Veddeløb omtalte. Hvad vilde denne danske Hest, om den var afrettet og blot brugt som Ridehest, i sine yngre Aar kunne have præsteret. Angvelsen af Hærføllens Perisberi mindes jeg ikke; men samme maatte hændes for hvem det kunde interessere at vide, har var de hurtigsløbende danske Heste ere skand til at naae de engelske, blandt hvilke den berømteste Rankau's kunne tilbagelægge 823 Fod i 1 Sekunde, og altsaa have løbet flere Gange hurtigere end Vin- den, hurtigere end Stormen, der regnes at gien- nemfare 30—60 Fod i 1 Sekunde, og ligesaa

*) Blandt saa mange Andre, har, som der hændt, Professor Smith, forlangt Indførel- set et alene Hædens, men og svigt Dæd Rettingheder i sin Hæstiske Bog. Det Same me har Kammeraad Just siden gjort i flere af sine almenningtætte Skrifter, blandt hvilke

hans Naturhistorie isar ikke borte savnes i nogen Skole. Ogsaa har jeg selv i dette Emne gdet min Skærv i min Hæstiske Fremset og Sprogfællings 1ste Del, S. 890—904, hvor Tølen er om Menneskets Rettingheder og Pligter ihensende til Dyrene.

